

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

W miejscu	rocznie	połrocznie	kwartalnie	miesięcznie
z dostawą do domu	36 kor. — h.	18 kor. — h.	9 kor. — h.	3 kor. — h.
W Austro-Węgrzech:	43 „ 20 „	21 „ 10 „	10 „ 5 „	3 „ 60 „
z jednorazową przesyłką poczt.	48 „ 20 „	24 „ 10 „	12 „ 5 „	4 „ 20 „
W Państwie Niemieckim	50 „ 40 „	25 „ 20 „	12 „ 10 „	4 „ 30 „
W innych państwach	63 „ 60 „	31 „ 30 „	15 „ 15 „	5 „ 30 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 241. Dla rosmów zamiejscowych 1572. Nr rach. poczt. Kasy oszczęd. 867.484.

Reklamy nadawane Redakcja nie surac. W Łowiu sprzedaje numerów po 12 h.: w Biurze dziennek S. Sokółowskiego, ulica Trzeciego Maja 1. 5 i w Biurze Płohna, ulica Karola Ludwika 6.

Cena numeru 12 hal.

NOWA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe: miejscową: Administracja „Nowej Reformy“. — Główna trafikarna w Rynku. — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Szczęśliwa 9; Biuro dzienników M. Hupczyca, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sukiennicach.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: W Łowiu Binar dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokółowski, ul. Trzeciego Maja 3 W Jarosławiu J. Soszyńska. — W Tarnowie M. Rocański. — W Wiedniu Herman Goldschmidt (sprzedaż oddzielnych numerów), I. Wollzeile 6. — M. Duka Nachfolger, Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei Wrocławiu). — R. Mossa (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalek (Wollzeile).

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 36 h. za każdy następny raz 24 h. — Ilość numeru niedzielnego i świątecznego o 60 procent drożej. Nadawane po 90 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomponowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, wykazy, ogłoszenia i t. p.) przyjmuje się za cenę 2 koron od 100 egzempli. dla zamiejscowych a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratów.

Wyodrębnienie Galicyi.

I.

W ostatnich dniach dochodzą wieści, że sprawa wyodrębnienia Galicyi, zapowiedzianego reskryptem cesarskim z dnia 4 listopada 1916 roku do dra Köhlera, zbliża się do urzędowego ustalenia, a wiadomości, płynące z wiedeńskich dzienników niemieckich, wskazują nawet terminy bardzo bliskie załatwienia tego historycznego procesu. Nie wzbudza to w krytykę tych wieści, maszyną nagłość sprawy uważać za rzecz niewątpliwą, skoro — jak słyszymy i czytamy — zajęcia się nią gorąco i gorliwie komisary parlamentarni Kolu polskiego.

U nas w kraju mówi się wiele o tem wyodrębnieniu, jednak stwierdzić można, że ogólnie biorąc, nie zdajemy sobie sprawy z najróżniejszych trudności z nim połączonych. Trudności te wynagają tak co do zasad ogólnych, jak i co do niemożliwości niemożliwości szczegółowych, tak głębokich studiów na wszystkich polach życia publicznego, tak dozwolonej rozważań, opartej na politycznym doświadczeniu, że żaden pomysł, żadne zdanie w tej sprawie nie wyda się pewnie obójtem.

Sprawa wyodrębnienia Galicyi nie jest nową. Istnieje ona, pominięwszy instytucje i urządzenia, z czasów porządkowych, przynajmniej od chwili, gdy po upadku pomyślnych feodalistycznych usiłowań Austrii, Sejm galicyjski w znanej rezolucji żądał takiego uwolnienia Galicyi, aby jej była dana możliwość swobodnego narodowego, politycznego i kulturalnego rozwoju. Późniejsze dzieje tego rodzaju brały przeważnie na uwagę taką odrębność Galicyi, by przestała być tylko rynkiem zbytu dla krajów zachodnich i dostarczać jej (mimo zarzucenia jej bierności podatkowej) pieniędzy i rekrutów, ale aby mogła swobodnie postępować na drodze gospodarstwa krajowego, wzmacniać swoje siły, korzystać z przyrodzonego bogactwa swej ziemi, większego niż zasoby innych krajów, stojących jednak od niej daleko wyżej. Nie poma wchodzić teraz w przyzwoity tego stanu, dokończaj ci, co podejmują pracę odłożoną przeprowadzenia wyodrębnienia w chwili bieżącej, pamiętając o nich mąż; jednak wspomnienie to należy, że jeśli na polu rozwoju narodowego i kulturalnego osiągnięto dość znaczne sukcesy, to na polu ekonomicznym wielokrotnego zastój i w małej części usunąć się nie dało.

Dzisiaj stajemy wobec sprawy poważniejszej, szeroko zakrojonej, tak, że mamy sposobność usunięcia trudności przeszłości, temniących nasze życie i nasz rozwój ekonomiczny, a mamy także sposobność uzupełnienia systematycznego dotychczasowego powołania na polu politycznym i kulturalnym, które — ponieważ uzyskiwano je różnym czasem i stosownie do danych okoliczności — nie przedstawiały równomiernego systemu, lecz obok pewnego, dość potężnego stanu w niektórych dziedzinach, wykazywały w innych tak rażące braki, iż dawały się natychmiast, że tak nierównomiernie rozwinięto kierunki życia obok siebie istnieć mogą.

Dodajmy do tego niemożność wyzyskania istniejących w kraju sił do pracy, lecz konieczność oddawania ich tam, gdzie czasowo na usługi obcych; dodajmy niemożność wydobycia i wykorzystania drzemających w narodzie zdolności wszelkich, a zrozumimy, jak szerokie pole przed nami się otwiera, jeżeli z wyodrębnieniem nam przyzeczono w właściwej mierze skonsumujemy.

O zakresie tego wyodrębnienia mówi pismo odrębne cesarskie. »W myśl układu, jaki stanął między Mną, a Jego cesarską Mością cesarzem Niemiec, będzie o obszarach Polski, wyczołanych przez nasze wojsko z pod panowania Rosji, utworzone samostanowe państwo z dziedziczną monarchią i konstytucyjną formą rządu.

Przy tej sposobności myślę z wzruszeniem sercem o wielu dowodach oddania się i wierności, jakich w ciągu Moich rządów od kraju Galicyi doznałem, jakoteż o wielu wielkich i ciężkich ofiarach, które kraj ten, wystawiony na najgwałtowniejszy napór nieprzyjaciela, w obecnej wojnie w interesie zwycięskiej obrony wschodnich granic monarchii ponieść musiał i które mu zapewnają trwały tytuł do Mojej najgorętszej ojcowskiej opieki.

Jest zatem Moją wolą, w chwili, kiedy nowe państwo powstaje, równoległe z tym rozwojem rzeczy także krajowi Galicyi nadać prawo samodzielnego zarządzania swoich praw krajowych aż do pełnej miary tego, co z jej przynależnością do całości państwa i z jej pomyślnością się zgadza, dać przez to ludności Galicyi rekojinię jej narodowego i gospodarczego rozwoju.

Podając panu ten Mój zamiar do wiadomości, polecam Panu, ażebyś, celem jego ustawowego urzędowego wstąpienia wypracował i przedłożył Mi odpowiednie wnioski.

Jasną jest rzeczą, że w państwie takim i z takimi okolicznościami, gwałtownie wyodrębnienia zostały tylko ogólnie podane, jednak w takich rozmiarach, iż nietylko dopuszcza bardzo szerokie normy samodzielnosci, ale wprost do ich uszczelnienia wyzwa. Pod tym względem więc wszelka ledgłość, wszelkie biurokratyczne względy, wszelkie oglądnienie się na trudności, z jakimś polowaniem było uzyskiwanie dotychczas mniejszych, lub większych koncesyj, ustąpić powinno, byle zachowano granice przez wielokrotnego monarchę wyznaczone.

Mozna się było obawiać, że przy przeprowadzeniu poleceń tych postanowień i we wnioskach, które ma rząd przedłożyć, będą grały niewczesną rolę przyzwyczajenia i uprzedzenia pewnych kół biurokracji wiedeńskiej, zawsze jeszcze centralistycznie usposobionych i zwichnąć mogą najsłabsze tendencje zamiany monarchii. Pod tym względem jednak rząd starał się uspokoić możliwe obawy urzędowym komentarzem, zamieszczonym w »Wiener Zeitung« z 5 listopada d. r., z którego niektóre ustępy przypominamy.

Jest rzeczą jasną, że powstanie samodzielnego państwa polskiego w północno-wschodniej stronie monarchii, nie może pozostać bez oddziaływania na rozwój stosunków w kraju Galicyi. Wynika stąd konieczność przystosowania tego kraju zarówno pod względem ustawodawczym, jak i administracyjnym, do nowej sytuacji. Zamierzone nowe ukształtowanie nawiązuje do odrębnych stosunków, które już oddawna w rozmaitych urzędach krajowych i ich stosowaniu znajdowały wyraz, i wytycza drogę ich dalszego rozwoju.

...Bądź co bądź pismo odrębne daje ważne punkty oparcia dla osądzenia przyszłego ukształtowania spraw, wytyczając ramy, w których ma być zaprowadzony nowy porządek. Jeżeli krajowi nadaje się prawo samodzielnego porządkowania swoich spraw aż do pełnej miary tego, co z jego przynależnością do całości państwa i z jego pomyślnością się zgadza, to w słowach tych jednoczą się dwa dla wszelkiego państwowego rozwoju w Austrii miarodajne momenty i dobro państwa, a w jego obrębie dobro kraju.

...Będzie więc zadaniem rządu znaleźć formy i kroki na drodze, gwarantującą wykonanie w duchu zasadniczych zamiarów.

Przytoczyliśmy pismo odrębne cesarskie i wyjątki z komentarza rządu do tego, bo te także ważne pisma w chwili wydania ustąpiły na dalszy plan wobec ogromnego wrażenia proklamowania niepodległej Polski, obecnie zaś brzmienie ich popadło nieco w zapomnienie.

Stan sprawy pokojowej.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“).

Bern, 19 grudnia.

Pewna dyplomatyczna osobistość, którą można uważać za dobrze informowaną z kół koalicyjnych, oświadcza, że koalicyja prawdopodobnie z końcem bieżącej tygodnia wręczy dyplomatom neutralnym odpowiedź na notę pokojową czwóprzymierza. Obecnie odbywa się żywa wymiana zdań między rządami państw koalicyjnych. Należy sądzić, że oświadczenia rządowe, które wygłoszone będą w angielskim i francuskim parlamencie, podadzą główne zarzysy, które miarodajnymi będą dla wystylizowania noty.

Początkowe twierdzenie dzienników angielskich, że mocarstwa koalicyjne wcale nie odpowiedzą na notę czwóprzymierza, jest wobec tego bezsensowne. Jakkolwiek dotąd nie wiadomo, jaką będzie treść noty koalicyjnej, można się spodziewać, że mocarstwom czwóprzymierza pozostawiona będzie możliwość odpowiedzi na notę koalicyjną. Zupewne odrzucenie noty

pokowej w każdym razie nie nastąpi, słychać jednak, że koalicyja żądała wycofania podania jej do wiadomości warunków pokojowych. W razie, gdyby mocarstwa czwóprzymierza odpowiedziały na to żądanie oświadczeniem, iż przedstawiciele mocarstw wojujących będą się musieli najpierw zebrać przy stole konferencyjnym, potem reprezentanci czwóprzymierza usunie podkład im do wiadomości warunki pokojowe, w takim razie wymiarna not w kwestii pokojowej na razie przynajmniej by się zakończyła.

Co się tyczy kwestyj zawieszenia broni, o czym również w ostatnich dniach wiele mówiono, wspomniany dyplomata możliwości tej nie widzi i sądzi, że jego zdaniem, żadna z obu stron wojujących z dotychczasowym wnioskiem nie wygrywa.

Na pytanie, czy propozycja pokojowa ma widoki na zwycięstwo, dyplomata oświadczył, że oficjalnie mówią o pokoju najmniej, co już dowodzi pewnego postępu.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Londyn, 19 grudnia.

»Weekly Dispatch« donosi, że premier ministrów we wtorek da odpowiedź sojusznikom na niemiecką propozycję pokojową. Prawdopodobnie Lloyd George poda w głównych zarysach do wiadomości warunki pokojowe sojuszników i zawiadomi Niemców o uchwaleniu sojuszników prowadzenia wojny dalej z wyłączeniem wszystkich sił, aż warunki te zostaną przeprowadzone.

Ten sam dziennik dowiaduje się z Nowego Jorku pod datą 16 bm.:

Chociaż w pewnych kołach sądzą, iż dla Ameryki przeszedł chwila stosowna do zaofiarowania stronie, wojnę prowadzącej, swych usług, prezydent Wilson oświadczył swemu otoczeniu, że nie podejmie żadnej próby pośredniczenia, zanim nie będzie miał pewności, iż ta próba się powiedzie.

Londyn, 19 grudnia.

Jeden z dzienników donosi, jakoby Lloyd George miał w Izbie gmin zaproponować bardzo ostre zarządzenia w sprawie dalszej wojny, a gdyby natrafili na opór, oczekiwali można nowych wyborów.

Socjaliści francuscy za pokój.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Paryż, 19 grudnia.

(Ag. Havasa). Kongres zważający socjalistycznego departamentu Sekwany znajdował się szczegółowo kwestyą podjętą z powrotem między narodowych abosunków między krajami prowadzącymi wojnę i neutralnymi i przyjął 10.26 przed 40 głosów decyzję, która uznaje możliwość podjęcia międzynarodowych stosunków a szczegółowo podjęła rokowań pokojowych pod warunkiem, że czwóprzymierze przedłoży jasne propozycje na ściśle podanych podstawach.

Paryż, 19 grudnia.

(Ag. Havasa). Uchwała, powzięta przez kongres zjednoczenia socjalistycznego departamentu Sekwany mówiła: Rządy państw sojuszników mają obowiązek nie odnaczać bez poznamia propozycji, do których nieprzyjaciół okazał gotowość. Zgodnie z tem wyzyna zjednoczenie departamentu Sekwany rządy sojuszników, by przy równoczesnych silnych wysiłkach dla obrony kraju podjęły wszelkie konieczne rokowania, aby poinformować się uczęstnicząc o warunkach pokojowych Niemiec. Zjednoczenie wyzywa więc, aby 1) nie odrzucać żadnej propozycji nieprzyjacielskiej bez należytego zbadania, 2) by propozycje przedłożono dotychczas parlamentom.

W końcu wyzywa zjednoczenie rządy sojuszników, by na wypadek, gdyby propozycje okazały się niemożliwymi do przyjęcia, ogłoszone je publicznie ludom, prowadzącym wojnę i by natychmiast sformułowano kontrpropozycje i ogłoszono cel wojny, który uważa się jako bezwarunkowo konieczny.

Halil bey o propozycji pokojowej.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Konstantynopol, 19 grudnia.

Na posiedzeniu Izby deputowanych minister spraw zagranicznych Halil bey, wskazując na fakt, że sprzymierzeni od wybuchu

wojny prowadzą ją jako wojnę obronną jak i na to, że sprzymierzone wojska do dotąd odniesionych zwycięstw dołożyły przewyższające jeszcze tamte, wnieść wstrzymywali, oraz że sprzymierzeni pomyślają, kierując się ludzkimi uczuciami, odcien przeszkodzenia dalszemu przedstawić krwi, postanowili nieprzyjaciółom przedstawiać warunki pokojowe, zawiadomili, że jeżeli nieprzyjaciółci dadzą pomyślną odpowiedź, to na nas spadnie strawa, jeżeli odmówią odpowiedź, to na nich spadnie ciężar odpowiedzialności.

W sprawie oświadczenia rosyjskiego prezydenta ministrów Trojewa, że Francja i Anglia zgadzają się, aby Rosja otrzymała Konstancję, powiedział minister: Na halucynacje Trojewa odpowiadamy faktami rzeczywistości. Dziękujemy Bogu, że pozwolił naszym standardom rozprzestrzenić się nad polami rumuńskimi, które przedstawiają najcięższą drogę do Konstancji. (Żywe oklaski). Nasi nieprzyjaciółci rozpoczęli wojnę, my jednak kroczymy drogą prawdy i będziemy postępować dalej na tej drodze, ufać w Wszechmocnego i opierając się na odwadze naszej armii i ofiarności naszego narodu, gotowi zawrzeć pokój, ale i zdecydowani na wojnę. — (Długotrwałe oklaski).

Wilson o pokoju.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Nowy Jork, 19 grudnia.

Telegram iskrowy zastępcy Biura Wolffa z 4 bm. donosi:

Na bankiecie, wydanym w sobotę z okazji stoletniego obświecenia statutu Wolności w Nowym Jorku, powiedział Wilson:

Wielka odpowiedzialność tkwi w tem, żeśmy wolność uczynili naszym ideałem, ponieważ musimy ją tłumaczyć naszymi czynami. W ostatnich dwóch latach coraz więcej w sercach naszych utrwaliło się przekonanie, że po krótko może wrócić do świata tylko wraz z wolnością, wraz z wszelkimi należnymi otwartymi względami dla tych, którzy mają inną formę rządu niż my.

Wojna.

Komunikat austro-węgierski.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 19 grudnia.

Urzędowo donoszą dnia 18 grudnia 1916:

Wschodni teren wojny.

Grupa wojsk generała marszałka polnego Mackensena: Położenie bez zmiany.

Front wojsk generała pułkownika arcyksięcia Józefa: Z obu stron doliny Uz po gwałtownym przygotowaniu artyleryjskim zaatakowali Rosyjanie nasze pozycje. Walki nie zostały jeszcze zakończone.

Front wojsk generała polnego marszałka ks. Leopolda bawarskiego: Rosyjskie ataki na linie naszych straży polowych koło Augustówki były bez skutku. Tak samo spężył na rzecem słabsze nieprzyjacielskie ataki na nasze nowe pozycje koło Bol. Polska.

Wioski i południowo-wschodni teren wojny.

Nie było żadnych szczególniejszych wydarzeń.

Zastępca szefa sztabu generalnego, von Höfer, mpp.

Komunikat niemiecki.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Berlin, 19 grudnia.

Biuro Wolffa donosi: Wielka główna kwatera, dnia 18 grudnia 1916.

Zachodni teren wojny.

Nie było żadnych ważnych wydarzeń. Także w obszarze Somme i Mozy tylko nieznaczna działalność bojowa.

Wschodni teren wojny.

Front wojsk generała polnego marszałka ks. Leopolda bawarskiego: Na północny zachód od

Łucka usiłował Rosyjanie odbić zdobyte przez nas dnia 16 bm. kolo Bol. Polska pozycje. — Ataki ich, podjęte także w nocy, zostały odparte.

Tak samo rozbiły się w naszym ogniu obronnym rosyjskie ataki koło Augustówki (na południe od Zborowa).

Front wojsk generała pułkownika arcyksięcia Józefa: W odcinku Mesteczanesti, na wschód od Złotej Bystrzycy, była walka dążąca do gwałtowna.

W dolinie Uz miejscowe walki ze zmiennym skutkiem.

Grupa wojsk generała polnego marszałka Mackensena: Położenie niezmienione. Oczekując się na Brailę nieprzyjacielskie kolony zostały przez nasze eskadry lotnicze zaatakowane z zaważanym skutkiem.

Front macedoński: Od czasu do czasu żywy ogień w kierunku Czerni.

Pierwszy generały kwatermistrz Ludendorff.

Zaprzysiężenie Legionów.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 19 grudnia.

Jak dzienniki donoszą, zostaną w tych dniach, służący w polskich Legionach poddani monarchii austro-węgierskiej, zaprzysiężeni na imię cesarza Karola. Liczba tychże jest znaczna. Przeważna ich część to wyzwoleńcy oddziału bojownicy, którzy od początku wojny lub przynajmniej od wielu miesięcy walcą pod sztandarami polskich Legionów. Ich współpraca przy utworzeniu polskiej armii zapewni nie tylko niesmiertelność tradycjom Legionów, ale jest ona także symbolem udziału w przyszłości wolnej szczęśliwej Polski, monarchii i jej cesarza Franciszka Józefa u jego progu do grobu, jak i jego następcy od pierwszych dni jego rządów.

Odwrot Rumunów nad Seret.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“).

Genewa, 19 grudnia.

»Petit Journal« w depeszy z Petersburga potwierdza wiadomość, iż wojska rumuńskie opróżniły miejscowości Gałac, Filateli i Focani. »Corriere della Sera« donosi z Petersburga, że wojska rumuńskie opróżniły także miejscowości Tulcea, położoną w dolinie Dunaju.

Nowa linia obronna rosyjsko-rumuńska będzie biegła od Tecucia przez Reni do Tuszko-wa (Izmail).

Koszta ofenzywy.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Berlin, 19 grudnia.

»B. Z. am Mittag« donosi: Pod tytułem: »Koszta ofenzywy« — podają z Lyonu pod datą 12 bm. nieprawdziwe cyfry strat obu stron nad Somme. Wobec tego na podstawie szczegółów, pochodzących z powiastych kół wojskowych, należy stwierdzić, że ogólne straty Francuzów i Anglików od początku wojny wynoszą: Francuzów 3.800.000, Anglików 1.300.000, razem więc 5.100.000. W tych cyfrach jednak nie są uwzględnione straty broniarskie i czarnych Francuzów i Anglików. Ponieważ formacje, złożone z tych szerepów, z zamiarowaniem wysłano do wielkich ataków, liczby strat naszych nieprzyjaciół zachodnich prawdopodobnie wynoszą jeszcze o kilkadziesiąt tysięcy więcej.

Ogólne straty Francuzów i Anglików w bitwie nad Somme, według ostróżnych obliczeń wynoszą łącznie 800.000, przenoszą więc o wiele więcej naszych strat, które nieprzyjaciółce obliczają na 600.000 ludzi, a które jednak w rzeczywistości pozostają znacznie poniżej pół miliona. Przy tem zważyć należy, że około 76% wszystkich naszych rannych, dzięki wybornej opiece lekarskiej i wysokiemu stanowi wiedzy lekarskiej w Niemczech skutkująco w krótkim czasie znowu powraca na front.

F. Mirandola.

Przygoda profesora.

(Ciąg dalszy).

Rozległa się eksplozja gdzieś w górze.

— To nie! — powiedział Wierusz. — Armaty ostrzeliwują aeroplany. Teraz nie możemy wychodzić, bo mogłyby spaść na nas, spadające na ziemię pociski własne. Mniejsza już o bombę, bo prawdopodobieństwo niebezpieczeństwa z tej strony jest dużo mniejsze.

— O, ja się nie boję! Tylko wujek będzie niepokojony i Paulina...

— A drgnął po strzale! To mi odważy! — żartował.

— Tyś się mało nie przewrócił! — oddała mu ze śmiechem... — Ty, przyszły Legun...

Rozeminał się i objął ją w pól. Mimo wszechobecnej rozprawy powietrze jakieś radosne, upojne, objęło ich technię. Patrzyli sobie miłośnie w oczy, rozradawani tem osobnośnieniem, że sytuacja niezwykła, sobą wzajem. Zagrzebiał znowu strzał armaty. Zadudniło

kędyś od strony dworca, potem posłyszeli świst skowytliwy pocisku i po sekundzie szarpnął rozpętał się z trzaskiem w górze.

Marta drgnęła znowu i podała się w tył. Głowa jej spożyła teraz na ramieniu Wierusza.

Nie mógł się oprzeć naglemu porwowi i przycisnął usta do warg dziewczyny. Usta jej zrazu przyjmowały biernie pocałunki, nie oddając ich.

Huczało straszliwie. Co chwila padały strzały, rozbrzmiewały gwizdy pocisków i pękaly szarpnęły. Działa obronne rozpoczęły na dobre akcję, z rozmiarów której można było wnieść o ilości nieprzyjacielskich samolotów, atakujących miasto.

Ale oni, chociaż po raz pierwszy byli świadkami takiej rzeczy, słyszeli jeno jakby jakiś szum dalekiego morza, rozpryskiwanie się fal o brzegi skaliste. Zatopieni w sobie trwali jeno połową świadomością na ziemi, resztę zabrala talos.

Po sieni szły cicha przerażenie, przelatwały zrazdaka ulica z wrzaskiem, zapóźnienie w drodze do domu ludzie, przebiegali dudnienia pędzących galopem wozów.

Nie ich to nie obchodziło. Stali spojeni uści-

skiem, gorzeli oboje ogniem wewnętrznym, co rości, wzmagał się, obejmował płomieniami coraz ciśnień oboje. Wierusz uczył, że Marta oddaje mu pocałunki. Przygarnął ją silnie do siebie i uczył na piersiach elektryzujące dotknięcie piersi dziewczęcych. Teraz już nie wiedział nic, nie czuł niczego poza dziwnym, rozkosznym strumieniem przebiegającym jego ciała.

— Czegóż tu państwo będziecie stał?

Głos jakiś stary, skrzypiący rozległ się tuż koło nich. Odkoszyli od siebie, a wrażenie było tak przejmujące, że Marta musiała się oprzeć łokciem o ścianę, by nie upaść. Wierusz patrzył na stojące przed nim dwoje, które wydało mu się zjawiskiem, spadłem wprost z księżycy, to znów maskarą urodzoną z bomby, rzuconą przez samolot nieprzyjacielski. Tymczasem stara, przyskakiwała o pomarszczonej twarzy kobieta mówiła:

— Pan doktor widać nie poznaje starej Krystyny od pana kapitana... co?

— Tak... tak... naturalnie... owsem — bąkał niewyraźnie.

— Niechże państwo pozwolą do środka... tak nie można...

— Tak jest rzeczywiście... A co pani tu robi? — pytał nieprzytomnie Wierusz.

— Jakto co tutaj robię? — zdziwiła się stara.

— Przecież ja jestem stróżką w kamienicy pana kapitana... pana kapitana... pan doktor wie przecież... No, no... niechże państwo pozwolą do środka... Tutaj taki łomot... zresztą przebiega... a to niezdrowo.

Objęła ich życzliwym spojrzeniem i pokiwała pobłażliwie głową.

— Proszę panienko... ksiądz kanonik nigdy by mi nie darował, gdyby panienka... nieobowiązkowo przestraszyła się... no, no...

Obtarłszy rękę w fartuch wzięła delikatnie rączkę Marty i podniosła do ust.

— Takie to dobre, panie doktorze... takie pocieciw... ano, niech Pan Jezus błogosławi... Proszę do środka — dodała energicznie... — tutaj państwa nie zostawie.

Kluczem wybrany z pęk dobytego z pod furtki otworzyła drzwi mieszczącą parterowego i zapraszała do wnętrza.

Weszli machinalnie. Znaleźli się naprzód w ciemnym, zastawionym cześć przedpokoju, a potem w obszernym salonie zagrzanym niemiłosiernie. Meble w białych przyszytych pyłem po-

krwach, spiętrzone były wysoko jedne na drugie, tak, że przysłaniały okno, czyniąc pokój jeszcze mniej widnym. W drugim oknie napchane jedne na drugie stały rozmaite krzewy w wazonikach i migwały jakimiś barwnymi kwiatami na tle szarego przeźroczystego szyby. W rogu pokoju pod oknem z kwiatami stała rozłożysta wyleżana otomana, przyrzucona futrami, zaś

wnętrzy bogatym haftem z Zygmuntońskimi orłami przez pracownię Związku pracy kobiet polskich, a wykonanej w pracowni introligatorskiej p. Jachody, umieszczono przeszło 100 misternych cacek polskich, każde o odrębnym typie i charakterze, wykonanych z najrozmaitszych materiałów. Dobór barw, subtelność materyału, artystyczna precyzja w wykonaniu tej kolekcji, zdobyły ogólny poklask u publiczności, która wczoraj oglądała ten dar i nie szczędziła pochwał dla wykonawców tej nowej gałęzi produkcji domowej. — Na liczne te ozdoby złożyły się mało orzełki polskie, żłóbki krakowskie i wianki, lalki, bombonierki w formie konfederatek, stylizowane rajske ptaszki, ze srebrnego i złotego filigranu kwiaty, stylizowane, wzorzyste gwiazdy z opalizujących barwnych pereł układane, koronki, ważki błyszczące tęczą iskrzących się kolorów i t. d. Ogółem zbiór powyższy odznacza się ogromnym bogactwem pomysłów.

Osobny kuryer odwiedził dzisiaj ten dar do Wiednia. Wystawę, oraz przeznaczoną, jako dar, ozdobę, oglądał wczoraj szereg osobistości krakowskich, między innymi wiceprezydent Rolle, prezes Ligi przemysłowej Andrzej ks. Lubomirski, sfery wojskowe, szkoły przemysłowe, kupiectwo krakowskie i t. d.

Pamięć ś. p. Henryka Sienkiewicza uczciło gimnazjum żeńskie im. Królowej Jadwigi (Pałac Spleński) uroczystym porankiem w dniu 14 b. m. Po nabożeństwie za spokój duszy autora »Trylogii«, odprawionem w kościele N. M. Panny przez ks. Władysława Staicha, katechetę zakładu, zebrały się uczennice wraz z gronem nauczycielskiem w sali kl. VII., przystrojonej dużym portretem ś. p. Henryka, obramionym artystycznie kirem i wawrzynem. Uroczystość rozpoczął profesor Jan Bystrzycki, głęboko pomyślnie a w prześliczne słowa ujętym, porównując serca i dusze słuchających przemówieniem, kreśląc na tle dzieł porzobiorów znaczenie i zasługi Sienkiewicza, a kończąc gorącym wezwaniem słuchaczek, by okazywały zawsze i wszędzie cześć dla wielkiego pisarza nie słowem, lecz wytrwałą służbą wzniosłym ideałom, którym on sam służył i narodowi do naśladowania zostawił. Następnie uczennica klasy VIII., Rosenberżanka Marya, wygłosiła wiersz »Na śmierć Sienkiewicza«, uczennica klasy VIII., Gutowska Marya, odegrała na fortepianie Polonez Chopina, a uczennica klasy V., Liptakówna Janina, oddeklamowała »Nad mogiłą Sienkiewicza«. Śpiew solowy uczennicy Z. Lichoniewiczówny, recytacja »Jeremi po krzyżem« Jadwigi Grażyńskiej, ucz. kl. VII., Beriota Waryacye, odegrana na skrzypcach przez Jadwigę Przeworską, ucz. kl. VI., i »Pieśń litewskich borów«, wygłoszona przez uczennicę klasy II., Emilję Bojarską, dopełniły programu, zakończonego wspólnym odśpiewaniem »Boże, coś Polskę«. Po uroczystości, urządzona przez Olę Eichhornównę, uczennicę klasy VI., doradza składka na »żłóbki im. H. Sienkiewicza« wśród uczestników poranku, przyniosła 16 K 41 h, które złożono w administracji »Nowej Reformy«.

Z krakowskiego Towarzystwa technicznego. — Dzisiaj o godzinie 7 wieczór w sali posiedzeń krakowskiego Towarzystwa technicznego, ulica Straszewskiego 1, 28, II. piętro, odbędzie się zwyczajne tygodniowe zebranie członków Towarzystwa, celem dokonania wyboru komisji matki i omówienia sprawy wydawnictwa periodycznego czasopisma, jako organu Towarzystwa.

Sprzedają naftę z wodą. Do dyrekcji policji krakowskiej zgłosiło się wczoraj kilka osób z zażaleniem na pewnego sklepikarza, u którego nabyły naftę, zawierającą — jak się później okazało — badzo wielki procent wody. Rozwodniona nafta nie paliła się zupełnie, tylko natychmiast gasła. Mnóstwo osób odniosło sfałszowaną naftę niesummiennemu sklepikarzowi, lecz ten towaru nie przyjął, tłumacząc, że to klient naftę rozwodnił. Sprawa zajęła się policja.

»Ogonki« na ulicach Krakowa przybrały w dniu wczorajszym ogromne rozmiary, niewidziane dotąd w naszym mieście. Olbrzymie szeregi par czekały zwłaszcza przed sklepami mleczarni miejskich, trafikami i składami naft, której brak jest wielką kłopotem dla mieszkańców, nie posiadających oświetlenia elektrycznego. Przed lokalem głównej trafikarni na linii A—B, gdzie wczoraj po południu wydawano tytoń, czekało od południa do wieczora kilkaset osób, przeważnie robotników i żołnierzy. Naftę sprzedawano za ledwie w ilościach po pół litra. — Zapotrzebowanie jest wielkie, to też wszędzie napotykamy olbrzymie natłoki.

Wczoraj zabrakło masła w Krakowie, w żadnym sklepie nie można go było nabyć, mleczarnie nie są w stanie dostarczyć potrzebnej ilości.

Przepełnienie w tramwajach. Piszę nam z miasta: Od kilku tygodni na linii tramwajowej Nr 1, Dworzec—Most podgórski, ruch wozów tramwajowych jest niemożliwy. Widoczne jest to zwłaszcza w godzinach rannych, południowych i wieczornych, w czasie otwierania i zamykania biur i sklepów w śródmieściu. Przepełnienie w wozach na tej linii usiłowano wprost możliwie odbycia jazdy, już to z obawy przed operacjami kieszonkowców, którzy mają w natłoczonych tramwajach szerokie pole popisu, lub też, nie chcąc, odczuwać przyjemności opierania się o plecy osób trzecich i nerwowego trzymania się poręczy wozu tramwajowego, by nie wypaść na bruk. W najruchliwszych godzinach jazdy zauważyć można, że na powyższej linii kursuje zbyt mała liczba wozów i że to jest właśnie powodem ścisła. Na przystankach tramwajowych nadaremnie czeka niecierpliwie publiczność, jakby w »ogonku«, na nadjeżdżający tramwaj, lecz zazwyczaj miejsca w nim, z powodu przepełnienia już nie znajduje, i w ten sposób mnóstwo ludzi marnuje czasem i pół godziny czasu, zanim może zamierzoną jazdę odbyć. Możeby Zarząd tramwaju, w interesie publiczności zarządził, aby na linii Nr 1 ruch tramwajów odpowiadał frekwencji pasażerów.

Kradzieże na dworcu kolejowym. W sobotę aresztowała policja krakowska robotników magazynowych na dworcu towarowym za kradzież orzechów z wagonu kolejowego Jana Kowala i Józefa Janrozika. Również na dworcu kolejowym aresztowano za kradzież kultu i czołusku robotnika Władysława Kurdziela, którego przychwycono na gorącym uczynku. Robotnik Antoni Pilch został przychwycony w chwili, kiedy toczył sobie do flaszki śliwówkę z beczki w wagonie kolejowym. Za kradzież kilku flaszek rumu aresztowała wreszcie policja krakowska na dworcu kolejowym robotnika magazynowego Edwarda Serczyka.

Z kraju.

Bochnia. (Sprawozdanie półroczne Ligi kobiet). Dnia 15 b. m. odbyło się posiedzenie wydziału Ligi kobiet, pod przewodnictwem p. Z. Veltz, na którym złożono sprawozdanie z działalności za czas od 2 czerwca do 15 grudnia 1916 roku.

Liga kobiet urządziła w lipcu festyn na ogólne cele Ligi, w październiku »dzień kwiatka« na standardy; w grudniu »wieniec« gospodarczą na »Gwiazdkę« dla legionistów. Obchodów patrioty-

cznych odbyło się dwa: w sierpniu na pamiątkę 4 i 16 sierpnia 1914 r. i w listopadzie wspólnie z Powiatowym Komitetem Narodowym ku uczczeniu aktu 5 listopada. Nabożeństw żałobnych było trzy: za poległych pod Rokietą, za zmarłych legionistów i za poległych w 1830 i 1833 roku. Odczytów było sześć w mieście, a jeden na wsi. Liga zakupiła węgla na 1.420 K i uszyła 93 sztuk bielizny i 155 sztuk drutowych, ciepłych rzeczy. Zajęła się Liga 6 rodzinami po legionistach, dzieląc im odpowiedniego wsparcia.

Powiatowy Komitet Narodowy oddał Lidze w opiekę »Tarczę«, z której dochód od czerwca do końca października wynosił 429 K 69 h. — Liga sprzedała wydawnictw N. K. N. za 1.500 K, a »Sarmatynianę« za 200 K. Udzielono zapomóg 20 legionistom w kwocie 512 K. Na standardy wysłano 100 K, legionistom na »Gwiazdkę« 1.000 K. Fundusz rezerwy 1.070 K, umieszczony w kasie bocheńskiej Nr księżeczki 12.885. Ogólny dochód wynosił 6.757 K 52 h, rozchód 4.049 K 76 h. — Pozostało 2.707 K 76 h w kasie bocheńskiej pod Nrem 12.840.

Tarnów, 15 grudnia. (Z Rady miejskiej. — Teatr Nowy Dante-Baranowskiego).

Pod przewodnictwem burmistrza dra Tertila odbyło się wczoraj posiedzenie Rady miejskiej. Na wstępie burmistrz zajął z powodu śmierci ś. p. Henryka Sienkiewicza, zaznaczając, że miasto Tarnów w spokojniejszej chwili postara się o bardziej godne i bardziej trwałe uczczenie zgasłego pisarza. Wspomnienie o zmarłym Sienkiewiczu wygłosił profesor Wojciechowski, przedstawiając w dłuższym wywodzie syntetycznie działalność autora »Trylogii«, jako wielkiego powieściopisacza i jako wielkiego Polaka. Przemówienia burmistrza dra Tertila i profesora Wojciechowskiego Rada wysłuchiwała stojąco, poczem na znak żałoby posiedzenie przerwało.

Po podjęciu posiedzenia na nowo i po odczytaniu protokołu, profesor Wojciechowski interpelował w sprawie ogólnego braku węgla, oraz niedzy, panującej wśród działu szkolnej, r. Michalski w sprawie tarcz zegarowych, burmistrz dał uspokajające wyjaśnienia. — Z kolei Rada załatwiła szereg spraw. I tak: przyjęto do wiadomości budżety funduszu podupadłych mieszczan za rok 1915 (w dochodach i rozchodach 12.256 K) i za rok 1916 (10.946 K) w dochodach i rozchodach, jak również zamknięcia rachunkowe zakładu zastawniczego za rok 1915, załatwiono w myśl wniosku magistratu sprawę utworzenia równorzędnego oddziału klasy IV. szkoły wydziałowej żeńskiej na rok 1916/17, oraz uchwalono rozdział zapomóg z funduszu ś. p. Karola Rudolfa. W sprawie wyniku przetargu na dziorzawę rzeźalni i prawa poboru 100% dodatku gminnego od mięsa ofert zgłoszonych nie przyjęto, lecz postanowiono prowadzić przez czas wojny sprawę we własnym zarządzie. Prawo poboru 100 procentowego dodatku gminnego od wina wydzierżawiono Stowarzyszeniu szynkarzy.

W końcu załatwiono sprawę opustów czynszu w realnościach gminnych za czas inwazyi, wybrano komisję, celem załatwienia próby dzierżawców prawa poborów gminnych od napojów spirytusowych o rozliczenie się z nimi co do czynszu, uchwalono zeznać deklarację na pismo Banku krajowego w sprawie zaległych rat umorzenia pożyczek, zaciągniętych na budowę elektrowni, wodziąco i na kupno gazonu, taką samą deklarację co do zaległych rat w lwowskiej Kasie oszczędności, dokonano wyborów do komisji ementalnej (burmistrz przewodniczący, Schubert zastępca przewodniczącego, Chciuk, Michalski, Kościółek i Koniuszy) i dokonano awansu urzędników magistratu.

Teatr Nowy Dante-Baranowskiego wystawił onegdaj dwie komedye: »Doktora z musu« Moliera, w którym rolę tytułową Sganarello odegrał bardzo dobrze p. Baranowski, a rolę Marcyny p. Hohendlinger, i »Moralność pani Dulskiej« Zapolskiej. W ostatniej komedji p. Arciszewska znakomitą kreacją Dulskiej wywoływała śmiech i łez, a następnie śmiechu, bajecznie zahukany młotem był Baranowski, Hesia i Mela znalazły doskonałe interpretatorki w pp. Miłskiej i Zaleskiej, niezrównaną Hankę stworzyła p. Hohendlingerówna, a p. Szudelski dostosował się w wykonaniu do rodziny Dulskich, jako Zbyszko. Całość dobrze wyreżyserowana i grana, podobala się ogólnie.

Kursa narciarskie w Zakopanem. Tatrzanie Tow. Narciarzy urządziła w czasie od 25 do 29 grudnia b. r. kursy narciarskie tak dla początkujących, jak i wprawnych narciarzy. Kierownictwo kursów objęli pp. dyrektor Stefan Böhm (kurs alpejski) i hrz. Bobkowski (kurs norweski). Kurs poprzedził zebranie towarzyskie uczestników 24 bież. mies. o godzinie 8 wieczór w hotelu »Sport«, 25, 26, 27 i 28 b. m. kursa jazdy na nartach, zakończy w dniu 29 b. m. wycieczka instrukcyjna. Wpisy przyjmują i wyjaśnienie udzielają w Krakowie sekretaryat T. N. N. ul. Jagiellońska 11 (biura Wł. Grabowskiego) codziennie od godz. 9 do 1 w Zakopanem, magazyn sportowy Fadena, Krupówki 55, tamże można otrzymać programy.

Jasło, 17 grudnia. (W hołdzie H. Sienkiewiczowi). Uroczystość z powodu zgonu wielkiego syna Polski, uczciło Jasło w dniach 12 i 16 b. m. Pierwsza uroczystość odbyła się na posiedzeniu Towarzystwa nauczycieli szkół wyższych, poświęconemu Sienkiewiczowi. W sali gimnazjum zebrała się bardzo liczna publiczność na zaproszenie Kola. Przemówił ksiądz kanonik Gayda (wiceprezes), a następnie wygłosił odczyt profesor Michał Japoll na temat: »Geniusz H. Sienkiewicza«. W odczynie podniósł prelegent narodowe znaczenie H. Sienkiewicza, podkreślając wielkość i doniosłość jego geniuszu przez książkę polską (»Quo vadis?«) dla całej ludzkości, przez co Sienkiewicz zadokumentował łączność naszej twórczości z europejską, a tem sam, jako »król-duch« narodu, dał najdosłowniej wyraz wolnej idei, przez wielką kulturę narodową — Polski.

W dniu 16 b. m. odbyła się w salach »Sokoła« Uroczysta Akademia ku czci H. Sienkiewicza, poprzedzona nabożeństwem, z patryotycznym kazaniem księdza Kwolka, w kościele parafialnym. — W sali »Sokoła«, pięknie a odpowiednio do chwili udekorowanej (przez artystę dekoratora Goetlicha), na tle portretu Sienkiewicza (pędzla artysty malarza Kotowicza) odbyły się recytacje utworów autora »Trylogii«, przez p. Babińską, oraz p. Szymańskiego, dwa przemówienia: prof. Babińskiego i włościanina z Roztoki, Piotra Sobonia, nadto imponujący chór (120 osób) pod batutą prof. R. Molendy, wykonał Moniuszki »Requiem« i »Libera«. Miasto dawno nie panowało tak »głęboko« spędzonej chwili, a zasługa w pełni komitetu Sienkiewiczowskiego ścisłego pod przewodnictwem p. Małdzińskiego, p. Szymańskiego, profesorów Molendy i Japolla, pp. Dembińskiego, Konopackiej, oraz p. Friedberg, który nie szczędził trudów, by uroczystości nadać charakter manifestacji podniosłej.

W tym samym dniu odbył się również uroczysty poranek dla młodzieży gimnazjalnej, przemówienie profesora Babińskiego, recytacje uczniów i jednej z uczennic realnego gimnazjum żeńskiego objęły program uczniowski uroczystości.

Przemysław, 16 grudnia. (Z rady przyboecznej. — Rejonowanie miasta. Opieka nad inwalidami). Rada przyboeczna uchwaliła na ostatnim posiedzeniu zamianować sekretarza magistratu p. Piotra Drysa radcą magistratu. P. Drys pozostał w ciężkich czasach inwazyi rosyjskiej na stanowisku i w niejednej ważnej sprawie potrafił udaremnić zakusy rosyjskich czynowników, zdążających do grabienia majątku gminy.

Dnia 13 b. m. odbyło się pod przewodnictwem komisarza rządowego posiedzenie między zaufania w sprawie rejonowania miasta, na którym uchwalono otworzyć sklepy w poszczególnych rejonach miasta. Jedynie poszczególne zawody, które korzystają z własnych konsumów, będą ze sklepów rejonowych wyłączone. Młgwość zaufania uczuć będą nad sprawiedliwym rozdziałem artykułów spożywczych w sklepach, które, dzięki zapobiegliwości zarządu miasta, zaopatrzona będą w niezbędne artykuły żywnościowe. Powyższe uregulowanie aprobowano ze strony zarządu miasta, zasługując na uznanie i może doczekamy się nareczenie że i w Przemyśle zapanuje ład i porządek w dziedzinie aprobowanych.

W ubiegłym tygodniu odbyło się pod przewodnictwem księdza Władysława Sapiehy posiedzenie komitetu opieki nad inwalidami, na którym przedłożono sprawozdania z działalności biura opieki socjalnej, oraz piekarni inwalidów i kursu analfabetów. Uchwalono zreorganizować szkołę inwalidów. Zgodzono się również na projekt komisarza rządowego, Łyszkowskiego, aby inwalidzi, uczestnicy kursu handlowego mogli nabrać praktycznego wykształcenia, pracując jako pomocnicy w sklepach rejonowych.

Fundusz im. Bolesława Adama Baranowskiego. Bieżącośrednio po śmierci zasłużonego pedagoga, pomieszczone w »Kuryerze Lwowskim« krótką odczew, nadesłaną przez grono nauczycielskie, wzywającą ogół nauczycielstwa polskiego do utrwalenia pamięci zmarłego przez stworzenie funduszu stypendyjnego lub zasiłkowego dla dzieci nauczycielskich. Przed kilku dniami postanowiono na osobnem zebraniu we Lwowie umieszczyć odczew we wszystkich dziennikach i czasopiśmie nauczycielskich, zwołać liczniejsze zebranie, któremu przedstawiony będzie wniosek, aby z nadpływających datków utworzyć fundusz zasiłkowy im. Bolesława Adama Baranowskiego. Zasiłki będą przeznaczone na leczenie zdolnej młodzieży, potrzebującej leczenia po chorobie, lub z powodu wyzerpania, wynikłego skutkiem niedostatków. Na zebraniu wybrany będzie komitet stały, który porożumie się z prowincją, gdzie będą powołane komitety filialne.

Szczegóły wielkiego oszustwa lwowskiego. — Śledztwo w sprawie wielkiego oszustwa węglowego we Lwowie, popelnionego przez oszustą, przebranego w mundur, o którym w sobotę obszernie donieśliśmy, wydobywa na jaw szczegóły. Ofiarą oszustwa padła znaczna ilość poszkodowanych, a cyfra szkód, poniesionych przez kupców przenosi już cyfrę 100.000 kor. Są to wyłącznie niemal drobni kupcy. Całą sprawę otacza jeszcze tajemnica urzędowa, zanim sprawę nie zostaną ujści.

Z Królestwa Polskiego.

Kielce, 15 grudnia. (Otwarcie seminarium). Publiczne seminarium nauczycielskie męskie w Kielcach otwarto uroczystości dnia 13 grudnia. Jest to szóste z rzędu seminarium publiczne, założone w roku bieżącym w południowej części Królestwa. — Nabożeństwo z »Veni Creator« odprawił katecheta z zakładu ks. Sikorski, który w kościele zwrócił się do zebranej młodzieży z ciepłym wezwaniem do pracy: »Bóg, nauka, Ojczyzna« — mają być jej hasłami na teraz, w szkole, i w przyszłości, w zawodzie. Potem zebrał się goście zaproszeni w salę szkolnej, oświetlonej przybraną Radcą szkolny, dr Marian Reiter serdecznymi i gorącymi słowami: »Zwróciwszy się do młodzieży, zapewnił ją, że ma się z niej — w interesie twórców tej szkoły — zbudować granitową podstawą bytu narodowego, że mają się wychować, jako ludzie z »pięknym i dobrym duchem człowieczym w gorącej pierśi polskiej«. — Po przemowie kierownika zakładu, prof. J. Wyśmierskiego, złożył młodzieży, życzenia owocnej pracy dla dobra narodu polskiego pułkownik K o s t a n e t z k y, komendant obwodu, prosząc, aby społeczeństwo dobre wspomnienie zachowało o tych, którzy tu chwilowo rządzą — wszystkie swe siły obracając na stworzenie szczytów szlachej przyszłości tego społeczeństwa. »A gdy pójdziesz na wieś, spotkacie nieraz skromny i cieniutki grób żołnierza austriackiego. Pamiętajcie, że i ten skromny i prosty żołnierz kłóci się do cię, przyjeżdżając, przelewał krew, aby wywalczyć wolność temu krajowi.« — Słowa pułkownika tłumaczył ze wzruszonym głosem kierujący komisarz cywilny dr Tadeusz Koncki. Wreszcie przemówił prezydent Kielc, p. K o z ł o w i c z, również wspominając zmarłego cesarza, jako opiekuna Polaków i zapewnijając, że społeczeństwo otoczy zakład opieką, bo ta młodzież jest własnością publiczną.

Wspólna fotografia zakończyła uroczystość otwarcia zakładu, który doszedł do skutku mimo trudności, pozorne nie do przewyższenia. »Musiał być seminarium« i jest seminarium. Do seminarium kieleckiego zapisał się tu przedwzrosty kłm młodzieży, która złożywszy egzamin do seminarium w Jędrzejowie, nie mogła się tam dostać dla braku miejsca. Założenie internatu w Kielcach — dotyczyła trochę wojennego — umożliwiło przyjęcie tej młodzieży do nowej uczelni. — Niechże się rozwija i dzielną wychowuje ludzi.

Zjazdy nauczycielskie w Królestwie Polskiem. W celu ściślejszego zespolenia w pracy świata nauczycielskiego i omówienia palących zagadnień szkolnictwa, zarząd Stowarzyszenia nauczycielskiego w Królestwie Polskiem zamierza zwołać do Warszawy pod czas świąt Bożego Narodzenia (3 i 4 stycznia) zjazd nauczycieli szkół średnich (Przewodniczący myślą zjazdu jest głębsze rozważenie strony wychowawczej naszej szkoły średniej).

Centralne Biuro szkolne komunikuje nam, że w dniach 28—30 grudnia b. r. odbędzie się w Radomiu zjazd delegatów organizacji nauczycielskich Królestwa Polskiego. Na zjeździe tym mają być reprezentowane organizacje nauczycielskie tak szkół średnich, jak i elementarnych (1 delegat od 50 członków); rozpatrywane mają być między innymi: sprawa poprawy bytu materialnego nauczycielstwa, oraz sprawa utworzenia ogólnego zrzeszenia nauczycielstwa ludowego. Po przybyciu do Radomia, delegaci zgłoszą się mają do komisji szkolnej ziemi radomskiej (ulica Skaryszewska 17). Wnioski, dotyczące porządku dziennego, oraz referaty, zgłaszane mogą zarządy organizacji nauczycielskich do dnia 25 b. m. pod powyższym adresem komisji szkolnej ziemi radomskiej.

Polska Kasa pożyczkowa. Z Warszawy donoszą: W numerze 57 »Dziennika rozporządzeń« zamieszczono rozporządzenie, dotyczące waluty w gubernatorstwie warszawskiem:

§ 1 tego rozporządzenia brzmi: Banknoty, wyda

Płata austriacka pożyczka wojenna.

Subskrypcye na płytę austriacką pożyczkę wojenną miały się skończyć w sobotę. Lecz ministerstwo finansów, stosując się do prośby biur subskrypcyjnych o przedłużenie terminu, zezwoliło, żeby subskrypcye przyjmować jeszcze po 16 grudnia. Wszyscy ci, którzy dotychczas zalegali ze swoimi subskrypcjami, teraz z pewnością skorzystają z pozwolenia ministerstwa finansów, pomijając już to, że przedłużenie terminu tyczy się także rozwikłania niektórych skomplikowanych transakcji pożyczkowych. Jak wiadomo, tym razem podjęto zakrojoną na wielką skalę akcyę w celu zalecania subskrypcji żołnierzom stojącym w polu. Przy wielu komendach urządzono biura subskrypcyjne, z których korzystają nie tylko żołnierze, lecz także dostawcy wojenni. Ta większa niż zwykle liczba biur subskrypcyjnych utrudnia przegląd, tak, że stwierdzenie ogólnego wyniku będzie wymagało jeszcze dłuższego czasu.

Termin przedłużono bez nowego ograniczenia. Podobnie działo się i przy poprzednich emisjach, z korzyścią zarówno dla pożyczki i dla subskrybentów. Tym razem śmierć cesarza i zmiana tronu opóźniły wogóle przebieg akcyi pożyczkowej. Zwycięstwa w Rumunii, nota polkowa — wpłynęły oszalałając na ludzi, wielu nie zorientowało się jeszcze, ile ma subskrybować, lub chce powiększyć swoje udziały. Biura subskrypcyjne obsorują dokładnie tę zwiększającą się fluktuację; to też przedłużenie terminu jest w pełni uzasadnione.

Na ogół sądzą, że wynik tej pożyczki będzie taki, jak trzeciej lub czwartej. Udział małych subskrybentów jest podobnie, jak w Niemczech przy piątej pożyczce, tym razem mniejszy, co tłumaczy się coraz trudniejszymi stosunkami żywymi. Subskrypcye milionowo dosięgły wielkiej kwoty 1420 milionów koron. Listy większych subskrypcji ogłaszane w dziennikach nie są zresztą zupełne, gdyż wielu subskrybentów nie życzy sobie, aby skarb i opinia publiczna zwróciły uwagę na ich bogactwo.

Bliskość świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku, dni poświęconych podarkom, każe przypomnieć, że także obligacje nowej pożyczki wojennej mogą być bardzo dobrym prezentem, zwłaszcza z tego względu, że nie trzeba za nie niszczać gotówki. Prezent ten jest nawet tym razem ułatwiony przez stworzenie odcinków pożyczkowych po 50 K.

Z większych subskrypcyj ostatnich dni wymienić należy: bukowiński grecko-orientalny fundusz religijny 8 mil. koron, firma Offenheim i Spółka w Wiedniu 514 mil. kor., w tem za galicyjskie akcyjne towarzystwo naftowe »Galicia« 4 mil. kor., kasa oszczędności miasta Rolice 2 mil. kor., obecnie w Innsbruku 2 mil. kor., księstwo Windischgratz 250.000 kor., Towarzystwo ubezpieczeń Fenix 15 mil., fabryka Ringhoffera w Pradze 2 mil. kor., zakład asekuracyjny »Providentia« 15 mil., fabryka wagonów Nesseldorfera 1 mil., fabryka bronzów i metali Bechmanna 15 mil., fabryka gumy »Semperite« 2 mil., kasa oszczędności w Karniowie 2 mil., fabryka Siemens-Schuckert i Siemens-Halske 425 mil., ogólny zakład pensyjny w Wiedniu w różnych bankach razem 25 mil., związek browarów 15 mil., c. k. upr. austriackie towarzystwo ubezpieczeń 10 mil., (razem na wszystkie pożyczki 34 mil.), opawska kasa oszczędności 3 mil., czeskie towarzystwo ubezpieczeń robotników od wypadków 12 milionów.

Kronika.

Kraków, 19 grudnia.

Polskie ozdoby na drzewko, jako dar dla następcy tronu. Sekcja krakowska wydziału Ligi pomocy przemysłowej w Krakowie wysła dzisiaj w darze hołdowniczym młodzieństwu następcy tronu w Wiedniu pierwsze wyroby polskich ozdób na drzewko, opatych na motywach polskiej sztuki ludowej, a wykonanych w seminarjum przemysłu domowego Ligi pomocy przemysłowej w Krakowie. Instytucja powyższa istnieje już od lat kilkunastu, a za zadanie ma kształcić co roku kilkadziesiąt instruktorów najrozmaitszych gałęzi przemysłu domowego i sztuki ludowej.

W tym roku w szeregu takich przedsiębiorstw padł wybór na dział ozdób na drzewka wigilijne, których import z poza kraju wynosił setki tysięcy koron corocznie, a oprócz tego banalnością i prostactwem wyrobów psuł zmysł i poczucie piękna u najszerszych warstw ludności i dzieci. Produkcja w tym dziale przemysłu domowego rozwijać się zaczyna bardzo pięknie i ma wszelkie widoki rozwoju. Kierownictwo kursu ozdób spoczywało w rękach p. Anny Madeyskiej i prof. Rozkosza. Rezultatem tych zabiegów jest między innymi, oprócz bardzo interesującej wystawy, specjalny zbiór ozdób polskich na drzewko, przesłany w darze dla następcy tronu. W typowej skrzyni krakowskiej, wykonanej i malowanej przez legionistów w krakowskiej szkole dla inwalidów, ozdobionej we-

ne w markach polskich przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową, będącym środkiem prawnym zapłaty i winny być przyjmowane przy zapłacie w następujących wypadkach: 1) Przy wszelkich czynnościach prawnych, dotyczących przedmiotów lub świadczeń ruchu ekonomicznego, których cena urzędowa została ustanowiona w markach Rzeszy lub w markach polskich. 2) Przy zapłatach za dostawy nakazane lub świadczenia w naturze, ustanowionych przez właściwe władze. Marka polska jest równą marce Rzeszy.

Ze wszystkich zobowiązań płatniczych, które mają być dopełnione w markach Rzeszy niemieckiej, można się uścić markami polskimi, ze wszystkich zaś zobowiązań płatniczych, które mają być dokonane w markach polskich, można się uścić markami Rzeszy. Zobowiązania płatnicze, które mają być dopełniane w rublach, winny być dopełniane również na przyszłość w tej walucie; zastrzeżenie jednak: szczególny przepis § 2 i 3.

Rezygnacye rektora Brudzińskiego. Z Warszawy donoszą pod datą 17 b. m.: Rektor Brudziński ustępuje definitywnie z przewodnictwa Rady miejskiej. Na jego miejsce wymieniani są, jako kandydaci: Pomorski, Suligowski, dr Zawadzki, dr Zieliński.

Pogrzeb majora Fleszara. W Warszawie odbył się pogrzeb s. p. majora Albina Fleszara, komendanta 7 pułku Legionów polskich. Nabożeństwo żałobne przy zwłokach w kościele św. Karola Boromeusza na Powązkach odprawił kapelan 3 pułku piechoty, poczem trumnę ze zwłokami wynieśli na barkach i złożyli do grobu szeregowej 3 pułku. Na czeło konduktu żałobnego szła orkiestra i plutony 3 pułku, które również zamykały orszak. Przed trumną niesiono 7 wieńców, oraz krzyż prosty żołnierski z odpowiednim napisem, który następnie włożono nad świecą mogiła. Za trumną postępowała znaczna liczba znajomych i przyjaciół zmarłego, oraz przedstawiciele komendy Legionów polskich z hr. Szeptyckim na czele, przedstawiciele armii niemieckiej i licznie zgromadzeni oficerowie i szeregowcy Legionów polskich. Podczas składania zwłok do grobu i wykonaniu pieśni religijnych przez duchowieństwo, rozległy się trzykrotnie dźwięki pobudki, oraz salwa poeznialna honorowego plutonu. Gdy wykonywano pień żałobny, orkiestra odegrała »Jeszcze Polska nie zginęła«, a następnie zgromadzeni odśpiewali »Boże, coś Polskę«. Major Fleszar zmarł dnia 3 listopada 1916 roku.

Z teatrów warszawskich. W repertuarze teatrów warszawskich, po dłuższym okresie zastój, wystąpiło pewne ożywienie. Teatr »Romantycy« wystawił w dniu 15 b. m. z dużym powodzeniem nową komedye Stefana Krzywosłowskiego p. t. »Kłopoty pana Hamelbeina«. Teatr Letni gra farsę »Niebiańska kula«. Teatr Mały wystawił z powodzeniem przeróbkę sceniczną noweli Sienkiewicza »Ta trzecia«. Teatr Polski wystawił zapomnianą krotkość Bogusławskiego »Dwie bramy«, a na repertuarze zamieścił zapowiedź sztuki historycznej Józefa Maciejewskiego »Książę Józef«.

Teatr Nowoczesny gra z powodzeniem krotkość Konrada Olchowicza (jun.) »Awantura paszportowa«, a teatr na Pradze aktualną farsę M. Swobody »W okopach«.

Teatr powstaniec wystawił obraz dramatyczny Sydona Friedberga p. t. »Książę Mackiewicz«.

Jest to sztuka patryjotyczna, osnuta na wypadkach powstania 1863 roku na Żmudzi.

Ze świata.

Dzienniki a brak papieru w Austro-Węgrzech i w Niemczech. Jak donoszą z Budapesztu, węgierska Centrala papieru gazetowego wystosowała podanie do prezydenta ministrów i do ministra handlu, w którym uprasza o zarządzenie braku papieru. Austriacki Związek fabrykantów papieru, pomimo, że w ciągu wojny już trzy razy podniósł ceny papieru, nie otrzymał zawartej umowy i nie dostarczyć papieru. W Niemczech nie brak papieru, przeciwnie, jest tam za wiele. W podaniu podniesiono, że rząd niemiecki natychmiast po wybuchu wojny oświadczył, że zwróci wydawcom pism różnicę ceny, która powstała z powodu zadanej przez fabrykantów papieru podwyżki. Według ostatnich wykazów, rząd niemiecki wydaje miesięcznie na to około 1,400,000 marek. Dalej zarządził rząd niemiecki, że fabrykanci papieru zobowiązani są przedewszystkiem wyrabiać papier rotacyjny dla dzienników. Wydano też w Niemczech rozporządzenie, według którego fabryki celulozy mają oddawać fabrykom papieru potrzebną do wyrobu papieru rotacyjnego celulozę po cenach pokojowych. Również pomiędzy cenami pokojowymi a wojennymi różnica pokrywa rząd niemiecki. Cena papieru w Niemczech jest obecnie o 50 procent niższa, aniżeli w Austro-Węgrzech.

Delegacja duńska z żywnością dla Polski. »Berl. Tidende« donosi: Dowiadujemy się, że duński komitet dla cierpiących niedzę Polaków zamierza w początkach stycznia wysłać do Polski delegację z artykułami spożywczymi, zakupionymi za zobrań pieniędzą, oraz z wielką ilością darowanej odzieży. Podróżę podjęną się prawdopodobnie: towczy dworu Tesdorpf i dyrektor Holten-Andersen, a ewentualnie także dyrektor profesor Ellinger. Składkę zebrano w Danii dotąd ogółem 86,365 kor. 58 hal, lecz z sumy tej zużyto już na wioinę około 40,000 kor., tak, iż rezultat składki jesiennej wynosi około 46,365 kor. Komitet zwrócił się między innymi do około 3,200 lekarzy, by i oni w swym kole zbierali składki.

Odnaczenia w armii. Odnaczeni zostali: orderem żelaznej korony III klasy z dekoracją wojenną z uwolnieniem od taksy: kapitan 6 pułku piechoty Jan Tabaczynski; rezerwowi starszy lekarz 80 pułku piechoty dr Stanisł. Goździewski; generałny lekarz sztabowy dr Mikołaj Thomań w szpitalu garnizonowym Nr 15; krzyżem kawalerskim orderu Franciszka Józefa z dekoracją wojenną: lekarz pułkowy 10 pułku piechoty dr Karol Lutter; major w stanie spoczynku Jan Schuster, komendant stacji etapowej w Jakobien; wojskowym krzyżem za usługi III klasy z dekoracją wojenną: kapitan 33 pułku haubic polowych Edward Wasilowski; rezerwowi porucznik 90 pułku piechoty Franciszek Zeischek; porucznik 30 pułku piechoty Michał Kudela; oraz pułkownik w stanie armii Piotr Poil w komendzie wojskowej w Radomiu i porucznik 30 pułku piechoty Henryk Pomazański.

Odnaczenie. Cesarz nadał drowi E. Reissowi, lekarzowi z Dębicy, zajętemu obecnie w szpitalu fortecym Nr 5, złoty krzyż zasługi z koroną na wstędze medalu waleczności w uznaniu za znakomitą i pełną poświęcenia służbę wojenną.

Dawny Resura krakowski przeznaczył na cele humanitarne 3,000 K, a mianowicie dla dzieci ewakuowanych do rąk hr. Adamowej Starzeńskiej: 200 K na »Gwiazdkę« dla legionistów do rąk hr. Władysława Włocławskiego: 500 K na schronisko

dla legionistów w Krakowie; 500 K na schronisko dla legionistów w Zakopanem; 300 K dla dzieci, dotkniętych egipskim zapaleniem oczu, do rąk K. B. K.; 500 K na głodne dzieci do rąk hr. St. Wodzieckiej.

Repertuar teatru miejskiego w Krakowie im. Juliusza Słowackiego.
Repertuar teatru miejskiego w Krakowie im. Juliusza Słowackiego.
We wtorek, dnia 19 b. m.: »Pomyśl panny Franciszki«, komedia P. Gaulti'a.
We środę, dnia 20 b. m.: »W małym domu«, dramat T. Rittnera.
We czwartek, dnia 21 b. m.: po raz pierwszy: »Kiliński«, sztuka historyczna M. Bałuckiego.

Z miejskiego teatru ludowego w Krakowie.
Repertuar miejskiego teatru ludowego.
We wtorek, dnia 19 b. m.: »Teśś«, krotkość Abrahamowicza i Ruszkowskiego.
We środę, dnia 20 b. m., o godzinie 4 po południu przedstawienie dla dzieci: »Kopciuszek«, bajka; wieczorem: Teatr zamknięty.

Ślub panny HONORY BANKOWNY z p. ZYGMUNTEM KLEWSKIM, urz. techn. gazowni miejskiej, c. i k. chorążym w rez. art. fort., komendantem 60 em. reflektoru w polu, odbył się dnia 16 b. m. w kościele parafialnym św. Mikołaja w Krakowie. 9880

SKŁADKI
Wzrostli w Administracji »Nowej Reformy«:
Na Złotki im. Sienkiewicza: Krystyna i Bohdan Pruszyński 8 K (na gwiazdkę); gimn. żeńskie im. król. Jadwigi 16 K 41 h zebrane wśród uczestników poranku ku czci H. Sienkiewicza.
Na Fundusz wdów i sierot po legionistach: Prof. R. G. 10 K jako nieprzyjęte przez dra M. Godowskiego honorarium: uczniowie szkoły wydz. w Wieliczce, kl. I. H. i III. 8 K 17 h.
Na Gwiazdkę dla legionistów: Władysław Gradowicz 10 K; za pośred. Rudolfa Maas: Miecz. Pałuch 10 K, P. Skórniak i Maas po 5 K, Urban 4 K, Karmisch 3 K, Lotowy, Zoelnerowa, Jarzyna i Ulrych po 2 K, Parnas, Dziurzyński, Domasiewicz, Weischerka i Kowalski po 1 K, razem 40 K.
Na Przytulisko weteranów z 63 roku: Wład. Grabowski 10 K (na gwiazdkę).
Na Gwiazdkę dla chorych legionistów i żołnierzy w szpitalach krakowskich: Młodzież szkolna w Ochotnicy 12 K.
Na ogólne cele opieki nad legionistami pod zarz. N. K. N.: Lusja, Julo i Manio Pudrowscy 30 K (za miast. datku na gwiazdkę dla legionistów).
Na Macierz Śląską: Dr Chmura 25 K.
Na T. S. L.: Dr Chmura 25 K.
Na Komitet opieki nad byłymi legionistami: Dr Chmura 25 K (dla inwalidów).
Na Ofiary wojny w myśl odezwy ks. biskupa Sapiehy: Dr Chmura 25 K (dla dzieci); drowie Tokarscy 20 K (dla dzieci).

Dnia 8 grudnia zmarł ksiądz kanonik Michał Szatyński, proboszcz w Tyrawie Solnej. 9815

»Głos nauczycielstwa ludowego«, organ Związku polskiego nauczycielstwa ludowego, wyszedł za miesiąc listopad i grudzień i zawiera następujące artykuły: Cesarz Franciszek Józef I. — Cesarz Karol I. — Na Resurekcję Państwa Polskiego. — 5 Listopada. — Fundusz stypendyjny. — Witaj Polsko! — Odezwę nauczycielstwa niepodległościowego. — Henryk Sienkiewicz. — Zapomniani. — 41 haleryz dziennie. — Odezwę Instytutu pedagogicznego. — Z działalności Centralnego Biura szkolnego w Piotrkowie. — Dr Henryk Kanarek: »Psychologia dziecka«. — Z naczelnego zarządu »Związku polskiego nauczycielstwa ludowego«. — Składki na związkowy fundusz wdów i sierot po nauczycielach. — »Self-Help«. — Konkurs na podręczniki. — Korespondencye. — Ruch nauczycielski. — Wiadomości bieżące. — Piśmiennictwo. — Zmarli. — Wojenne pokłosie śmierci. — Adres redakcyi i administracyi: Kraków, Rynek gł. 29.

Dział ekonomiczny.

* Krajowa centrala pasz objęła inieniem rolników przeprowadzenie sprzedaży siana i słomy dla armii, jako krajową dostawę na zasadzie ustawy o świadczeniach wojennych. Za produkt odpowiedniej jakości, zgodny z wymaganiami, stawianymi przez wojskowskość, płacić będzie Krajowa Centrala pasz następujące ceny maksymalne, według rozporządzenia ministerialnego z dnia 10 stycznia 1916 Dz. u. p. Nr 12:

Za siano luźne 15 kor.; za siano prasowane 16 kor. 50 hal.; za słomę rowną luźną 11 kor.; za słomę rowną prasowaną 12 kor. 50 hal.; za mierzwę luźną 10 kor. i za mierzwę prasowaną 11 kor. 50 hal. — wszystko za 100 kg. loco wagon stacyi nadawczej.

Z cen podanych potrącać się będzie tytułem dodatku manipulacyjnego dla krajowej Centrali pasz po 50 hal od każdego 100 kg. dostarczonej paszy. Zgłoszenia z podaniem ilości i terminu dostawy skierowywać należy pod adresem krajowej Centrali pasz Kraków, skrytka pocztowa 129, poczem przesłane zostaną warunki sprzedaży, oraz stosowna umowa do podpisu.

Wiadomości naukowe, literackie i artystyczne.

— Nowa powieść Kazimierza Tetmajera, Nakładem księgarni J. Czernieckiego w Krakowie opublikowała prasa i ostatnia część powieści historycznej Kazimierza Tetmajera: »Koniec eposu«. Utwór ten, drukowany w felietonie »Nowej Reformy« pod tytułem: »Waterloo, jest epilogiem »Koniec eposu«, ale stanowi osobną dla siebie zamkniętą całość.

— Nowe książki: Leon Pomper: »Odstępstwo« Poemat dramatyczny w 3 aktach. Warszawa. E. Wende i Ska.

— Edmund Jeziński: »Targowica«. Opowieść historyczna z 7 portretami. Warszawa. 1917. Nakładem księgarni W. Jakowickiego. Str. 131.

— Dr St. Kwasiński: »Człowiek z konfederacji barskiej«. Z 9 ilustracjami, portretami z 3 mapkami. Warszawa. Nakładem księgarni W. Jakowickiego.

— Witold Cwikowski: »Pierwszy ogień«. Z bojów karpackich. Kraków. Nakładem Centr. Biura wyd. N. K. N.

Konferencye w Watykanie.

Lugano, 19 grudnia.
Jak dzienniki włoskie donoszą, ambasador hiszpański przyjeżdżający do Paryża i kardynał sekretarza stanu.

Także posłowie Anglii i Belgii jawili się u Watykańu.

Głosy za rokowaniami pokojowymi.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Zurych, 19 grudnia.
Na wczorajszym posiedzeniu Izby włoskiej reformista Raimondo o oświadczył, że rząd w porozumieniu z sojusznikami nie powinien odmawiać wysłuchania konkretnych propozycji pokojowych, równocześnie jednak powinien wydać wszelkie zarządzenia gospodarcze i wojskowe, stojące w związku z sytuacją wojenną. Należałoby w opinii publicznej wypełnić dwa głębokie zakorcenione, niezbędne i fałszywe mniemanie, mianowicie, że pokój obecnie jest nietylko możliwym, ale także na podstawie podstępnych propozycji nietylko cięła lekkim, 2) że dzwiosz nie chce zawierać pokoju, możliwego do przyjęcia. Należy się domagać, by obecnie Włochom nie proponowano tylko pokoju, lecz podstawę do pokoju. Mowa protestuje z oburzeniem przeciwko mistyfikacji, popędzonej przez kanclerza niemieckiego, który czworostronny poruszał tylko świadomie wyję. Niemcy zaś i ich sprzymierzeńcy postawili dwusieczny pokój.

Wiceprezydent Alessio (radykał) uznał się, że poza regulaminem parlamentu około 60 deputowanych i senatorów graniczą się dla takiego omawiania spraw publicznych i dwusieczny konflikt, który poza porządkiem, zgodnym z konstytucją, zamierza wykonać kontrolę polityczną i wojskową. Mowa przynajmniej, że sytuacja polityczna w ścieżce polityki niemieckiej, dotyczącej pokoju, domagał zamykania. — Wstrząśniętość, jaką okazał Summo-odnośnie do tej mowy, musi się pochwalić. Także rzadcy posłuchawcy powinni okazać taką wstrząśniętość. Ze stanowiska interesów włoskich absolutna oświada rokowania byłaby błędem zarówno w odniesieniu do Niemiec jak i do narodu włoskiego. Gdyby propozycja niemiecka okazała się niemożliwą do przyjęcia, po ogłoszeniu jej wzmocniłaby opór narodowy we Włoszech, a ustabilizował nieprzyjaciela. Od konferencji w Algeirach Włochy dźbiały w Europie w kierunku pokojowym i mogą także dzisiaj wpływać odwołując się do swych sojuszników, zwłaszcza, że Włochy zwyciężyły(?) i Włochy mogą już dziś wskazać na tryumfy swego brania.

Dep. Turatti (socjalista) ubolewa, że rezygnacya socjalistów z inicjatywą pokojową została przez Izbę odrzuconą, z niekoniecznością polityki wewnętrznej i zewnętrznej Włoch. O narodowej jednomyślności przy dalszym prowadzeniu wojny nie można we Włoszech mówić. Może nawet niejedną z członków gabinetu jest przeciwny dalszemu prowadzeniu wojny. Teraz możemy rozpocząć rokowania nad godnym i korzystnym pokojem. Utopia jest przekonanie, by wojna mogła naszerzyć się do wszystkich sprawach, z nią związanych. Zapewne, możność rokowania wszystkich sojuszników jest zawisła od traktatu londyńskiego, lecz traktat ten nie może wiązać narodów aż do samobójstwa. W każdym razie niemożliwym byłoby pokój bez oswobodzenia Belgii, Rumunii, Polski, Serbii i Czarnogóry, oraz sprośowania gminie włoskich w ten sposób, by rzeczywiste włoski teren przypadał Włochom.

Minister skarbu Carcano żywo protestował przeciwko wywołom socjalistycznego posła Beltrando, który między innymi twierdził, że żołnierze z urlopów tylko niechętnie powracają na front. Natomiast usłuchał i ucałował minister deputowanego Perone, który mianem przemysłowców wojennych w Medyokanie gloryfikował wojnę i dalsze zbrojenia.

Udzielenie glejtu dla hr. Tarnowskiego.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Amsterdam, 19 grudnia.
Biuro Reutersa donosi z Londynu: Rząd zagraniczny na prośbę Stanów Zjednoczonych udzielił austro-węg. ambasadorowi hr. Tarnowskiemu wolny glejt.

Dr Spitzmueller u cesarza.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 19 grudnia.
Cesarz przyjął wczoraj przed południem na jednogodzinne posłuchanie tajnego radcę Spitzmuellera, któremu powierzył misję utworzenia gabinetu. Dr Spitzmueller zdał sprawę o stanie sprawy utworzenia gabinetu i o ogólnym politycznym położeniu. Cesarz polecił następnie Spitzmuellerowi kontynuowanie sprawy utworzenia gabinetu, która znajduje się w posunięciu statyumu.

Uchwały Zjazdu Zjednoczenia stronnictw niemiecko-narodowych.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 19 grudnia.
Jak »Parlamentarisches Korrespondenz« donosi, na wczorajszym zjeździe zjednoczenia stronnictw niemiecko-narodowych Dolnej Austrii przyjęto jednomyślnie rezolucję, wyrażającą konieczność utworzenia bloku niemieckiego. Rezolucja ta wzywa dalek rząd, by jako założenie ponownej czynności parlamentarnej przeprowadził wyodrębnienie Galicji, podzielił okręgi w Czechach, niemiecki język jako konieczność państwową i administracyjną i regulaminu, zapewniającą zdolność pracy parlamentu. W końcu rezolucja daje wyraz oczekiwaniu, że parlament będzie pracował pozytywnie przedewszystkiem celem rozwiązania kwestii żywnościowej, ugody z Węgłami, nawiazania współpracy gospodarczej z państwem niemieckim, oswobodzenia lichwy wojennej itd.

Cesarz na froncie Seczy i w Tryeście.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 19 grudnia.
Z wojennej kwatery prasowej donoszą: W niedzielę dnia 17 bm. cesarz z komendantem armii general-pułkownikiem Borowieczem udał się do miejscowości, oddalonej kilka kilometrów poza frontem, by dokonąć przeglądu wojsk armii, walczącej nad Seczą. Po drodze ustawione były wojska węgierskiej obrony krajowej, specjalnie odznaczonych żołnierzy, cesarz rozmawiał z nimi i wyrażał im uznanie. Następnie monarcha ogłodził zamek Miramar, poczem udał się do Tryestu, witany entuzjastycznie przez ludność. Owece osiągnięty

punkt kulminacyjny, gdy cesarz wśród dźwięków hymnu państwowego wysiadł z powozu i przeszedł przed frontem kompanii honorowej, a następnie udił się piechotą do namiestnictwa. W namiestnictwie nastąpiło przedstawienie monarsze duchowieństwa, urzędników, zaproszonych gośćmi wieloletniej ludności i instytucji humanitarnych. Cesarz rozmawiał między innymi z burmistrzem Tryestu, Sambrinellim, po włosku i podniósł uczucia patriotyczne ludności, która okazała tak wielką ofiarność w czasie wojny, poczem zapewnił, że w czasach pokojowych będzie popierał rozwój miasta. Wobec przedstawicieli Słowienców monarcha w języku słowieńskim podkreślił ofiarność i uczucia patriotyczne Słowienców.

Po południu o g. 2 cesarz udał się do miejscowości na płaskowzgórzu Kraus, gdzie mimo deszczu dłuższy czas przebywał wśród wojsk. Podczas inspekcji wojsk cesarz rozmawiał z żołnierzami nadzwyczajnie łaskawie, zawsze w ich języku ojczystym.

Zmiana gabinetu rosyjskiego.

(Tel. w. »Nowej Reformy«).

Berno, 19 grudnia.
Obiegają tu pogłoski, że w Rosji nastąpi niebawem zmiana gabinetu. Nowy gabinet powstanie na wódr gabinetu Ljowa Georgea i Brindilla. Podobno premierem ma być Miliukow.

Zaburzenia w Finlandyi.

(Tel. w. »Nowej Reformy«).

Berlin, 19 grudnia.
Wedle doniesień z Haparandy, w miejscowości Keim w północnej Finlandyi, przyszło do starć między ludnością fińską a wojskiem rosyjskim. Policja tamtejsza, dowiedziawszy się o odbywającym się zgromadzeniu, chciała aresztować jej uczestników, poczem przyszło do walk. Ludność zmusiła wojsko do ucieczki. W czasie starcia kilka osób poległo, wiele zostało zranionych.

Z Bukaresztu.

Wiedeń, 19 grudnia.

»Sonntags- und Montagszeitung« donosi z Bukaresztu: Stolica Rumunii zyskuje z każdym dniem coraz bardziej normalny wygląd. Wskutek ostatnich ataków lotników niemieckich Bukareszt uierpiał bardzo silnie. Zeppelinowy wydział odniósł wielkie szkody. Wiele domów leży w gruzach, a przeszło 2,000 osób padło ofiarą katastrofy. Szpitale przepełnione rannymi, to też wiele domów zamieniono na szpitale. Liczbę ranianych, znajdujących się w Bukareszcie, oceniają na 15,000.

Skłopy prawie wszystkie pootwierane. Aparat administracyjny funkcjonuje bez zarzutu. Agendami jego kieruje rumuński generał Mustacea pod nadzorem władz okupacyjnych.

O godz. 7 wieczorem wszystkie sklepy musiały być zamknięte. Ludność jest jednak z łosy swego zadowolona, gdyż przez szybkie poddanie miasta uniknęła cięstwa wojny.

Carp, Marghiloman, Arion i inni politycy rumuńscy pozostali w mieście. Po przyjeździe Mackensena do Bukaresztu Carp i Marghiloman złożyli mu wizytę. Domy Bratiana i Take Jonescu zostały opieczągowane.

Nowe upokorzenie Grecyi.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Medyolan, 19 grudnia.
Przyjęte przez Grecy ultimatum za wiera — jak donosi »Corriere della Sera« — żądanie, żeby natychmiast wstrzymano wysyłanie wojsk greckich i materiałów wojennych na północ, żeby osiągnięto wysunięte posterunki z Tessalii i na linii Lania-Prevesa, tudzież żeby wszystkie inne wojska wraz z garnizonem epińskim jak najprędzej wysłano na Peloponez.

Nota rządu greckiego z odpowiedzią zaprzeczająca, jakoby odbywały się ruchy wojsk ku północy, i przyrzeka natychmiastowe wstrzymanie transportu materiałów wojennych ku północy.

Agencja ateńska donosi, że rząd grecki zaproponował koalicyję, żeby oszczędzenie czasu w Atenach poddać rozmowy między komisją śledczą, wysłaną według prawideł konwencji haskiej. Rezerwy i ochotnicy, którzy 1 grudnia gromadzili pod entandary, zostali zmobilizowani.

Król grecki miał dłuższą rozmowę z Zaimisem.

Ateny, 19 grudnia.
(Ag. Havasa). Wczoraj rozpoczął się transport greckich wojsk do Morei. Na dworcu w Eleuzis stwierdzono przejazd pociągów z wojskami. Oficerowie, którym poruczone nadzór nad ruchem wojsk, rozpoczęli wczoraj swoją czynność w Patras i Koryncie. Francuskie okręty pilnują obu portów.

Amsterdam, 19 grudnia.

»Times« donoszą z Aten: Przyjęcie żądań ententy oznacza usunięcie armii z Tessalii i umieszczenie antylerii na Peloponezie. Sojusznicy z powodu wydalen z pozostatkami grudnia wystosują jeszcze notę do rządu greckiego.

Posłowie francuski i angielski czekają na instrukcje i pozostają na pokładzie okrętu w Pireus. Admirał francuski w piątek rano wydał ogłoszenie, zamierzające, by mierzkańcy po godz. 4 po poł. zamykali okłady. Ateny pograżone są w ciemnościach. Pamięć spokój. Przetwarzanie wojsk i antylerii potrwa mniej więcej trzy tygodnie i dokonane będzie pod nadzorem attaché wojskowych i komendą oficerów armii sprzymierzonych.

Komunikat turecki.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Konstantynopol, 19 grudnia.
(Ag. MHI). Z głównej kwatery donoszą z dnia 17 bm.: Młot Tygany su: Na południe od pozycji Felahie doprowadziliśmy kilkakrotnie w dniach 15 i 16 bm. przez nieprzyjaciela niepodzielnie na nas otwartą ogień do milicji i odrzućliśmy naszym ogniem pociągający się naprzed nieprzyjacielskie wojska kawalerii.

Front perski: Latwo odparto atak słabych sił rosyjskich, pokłety na naszą linię posterunków przedroni na północ od Hamaden.

Na innych frontach nie ma ważnego

Ostatnie wiadomości z pola walki.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Berlin, 19 grudnia.
(Biuro Wolffa). Na froncie zachodnim wschodnim nie ważnego. We Włoszech nieuniknie dla nas korzystne walki.

W północnej Dobrudży przekroczone linie Babağag—Petinega.

Spis ludności w Królestwie Polskiem

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Lublin, 19 grudnia.
General-gubernatorstwo podaje do wiadomości: Przeprowadzony dnia 15 listopada spis ludności cywilnej obszaru okupowanego austro-węgierskiego wykazał ogólną liczbę ludności 3,495,476, z czego 1,654,040 ludności męskiej a 1,839,076 żeńskiej. Ludność męska wynosi ponad 47%, żeńska około 53%. Przeciętna gęstość zaludnienia wynosi 81 głów na kilometr kwadratowy. Najniższą gęstość zaludnienia wykazuje okrąg przemysłowy dąbrowski.

Odpowiedzialny redaktor:

MICHAŁ KONOPINSKI.

Wydawca:

RUDOLF OSMAN.

Nadesłane.

(Artykuły w tym dziale nie pochodzą od redakcyi)

Adam Świętopełk Mirski

c. k. starosta w Kosowie

przeżywszy lat 52, po długiej a ciężkiej chorobie, oparzony św. Sakramentami, zasnął w Panu dnia 18 grudnia 1916 roku w Krakowie.

Wyprowadzenie zwłok z kaplicy na cmentarzu na miejsce wiecznego spoczynku nastąpi w środę dnia 20 b. m. o godzinie 4 po południu.

Na ten smutny obrzęd stroskana rodzina zaprasza Krewnych, Przyjaciół, Kolegów Zmarłego i Znajomych.

Nabożeństwo żałobne

odbędzie się we czwartek dnia 21 b. m. o godzinie 9 rano w kościele św. Barbary.

Osobne zawiadomienia nie będą rozsyłane.

Zakład pogrzebowy »Concordia« Jana Wolnego w Krakowie.

Ludwik Grządziel

lekarz-aspirant marynarki

zginął w 25 roku życia śmiercią walecznych pod Corabią w Rumunii dnia 4 grudnia 1916 roku.

Nabożeństwo żałobne

odbędzie się w piątek dnia 22 grudnia o godzinie 7½ rano w kościele OO. Karmelitów.

Józefa Howorkowa

wdowa po c. k. radcy policyi

przeżywszy lat 86, po ciężkiej chorobie, oparzona św. Sakramentami, zasnąła w Panu dnia 17 grudnia 1916 roku.

Wyprowadzenie zwłok z domu żałoby L. 22 przy ulicy Piędzichów na miejsce wiecznego spoczynku nastąpi we wtorek dnia 19 b. m. o godzinie 3 po południu.

Na ten smutny obrzęd stroskane dzieci i wnuki zapraszają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych.

Nabożeństwo żałobne

odbędzie się we środę dnia 20 b. m. o godzinie 9 rano w kościele parafialnym św. Floryana.

Osobne zawiadomienia nie będą rozsyłane.

Zakład pogrzebowy »Concordia« Jana Wolnego w Krakowie.

Dentysta

Dr Tadeusz Kasprzycki

ze Lwowa ordynuje obecnie

—: Wiedeń I. B., Goldschmidgasse 6 :— (ulica łącząca Stefansplatz i Petersplatz).

Stanisław Sachs

